

Flammes dévorantes, flammes de sagesse et d'espoir

Zohar I, 50a-51b

Approche et regarde: Celui qui souhaite connaître la sagesse de la sainte union, qu'il observe la flamme qui s'élève depuis la braise ou depuis la mèche allumée. En effet, la flamme ne s'élève point sans une accroche matérielle.

Approche et regarde: La flamme qui monte est composée de deux lumière: l'une blanche, qui éclaire, et l'autre qui mêle le noir et l'azur. La lumière blanche est en-haut et s'élève de façon droite, et sous-elle se trouve cette lumière azur ou noire, qui est telle un siège pour la lumière blanche....

Cet azur-obscur redevient parfois rouge, alors que la lumière blanche est indéfiniment du même aspect, toujours blanche. L'azur, lui, varie en plusieurs nuances. Parfois azur ou noire, parfois rouge, cette lumière à deux accroches: en haut, à la lumière blanche et en bas, à la chose qui permet de l'allumer et qui la maintient.

[Et cette lumière azur] brûle toujours, en consumant cet objet qui la maintient. Car tout ce qui s'y accroche par le bas est consumé, car cette lumière azur est dévorante, c'est d'elle que dépend la destruction de toute chose et la mort. Ainsi, elle dévore ce qui se trouve sous elle.

אבל תא חזי, מאן דבעי למנדע חכמתא דיחודא קדישא. וסתכל בשלהובא דסליקא מגו גחליפה. או מגו בוצינה דזליק. דהא שלהובא לא סליקא אלא כד אתאחד במליה גופה (נ"א אחרת).

תא חזי, בשלהובא דסליקא אית טרין נהורי. סד נהורי חורא דנהיר. וסיד נהורי דאתאחד בה אוכמא או תקלא. והוא נהורי חורא איהו לעילא וסליק באורח מישור. ותחותטיה והוא נהורי תקלא או אוכמא דאייהו קרסיא לההוא חורא....

וזא תקלא אוכמא לזמןין אתהדר סומקא. והוא נהורי חורא דעליה לא אשתיין לעלמיין דהא חורא הוא פדר. אבל hei תקלא אשתיין לאיוני אילין. לזמןין תקלא או אוכמא. ולזמןין סומקא. ובאי אתאחד לטרין סטリン. אתאחד לעילא בההוא נהורי (ו"א עילאה) חורא. אתאחד למתתא ביהוא מליה דתחותטוי דמתיקא ביה לאנהרא (מלין דשווין ליה לאדליך) ולאתאחד ביה.

וזא אכלא פדר ושיי לההוא מליה דשווין ליה. דהא בכל מה דאתזבך ביה למתתא ושריא עלי ההוא נהורי תקלא שיי ליה ואכיל ליה. בגין דארכוי הוא לשיצאה ולמהוי אכיל. דהא ביה תליין שצוי דקלא מזטא דקלא. ובגיניו כה איה אכיל כל מה דאתזבך ביה למתתא.

Quant à la lumière blanche qui se trouve sur

l'azure, elle ne dévore ni ne détruit. Sa lumière reste éternellement constante...

Et au-dessus de la lumière blanche se trouve un [aura de] lumière cachée qui entoure [la lumière blanche]. C'est un grand mystère. Tout cela tu le trouveras dans la flamme qui s'élève et qui porte en son sein les plus hautes sagesses.

וההוא נהורא חוארה דשרא עלי' לא אכיל ולא שצ' לעלמי ולא אשטע נהוריה.....

על נהורא חוארה, שרייא לעילא נהורא סתימא דקיף ליה. ורזא עללה הכא. וכלא תשכח בשלהובא דסליק ותקומתין דעליזין ביה.

Talmud de Babylone, Avoda Zara 8a

On enseigne: Lorsque le premier homme constata que les journées [d'hiver] se faisaient de plus en plus courtes, il dit: "Malheur à moi, c'est car j'ai fauté que le monde se fait de plus en plus obscur et revient au tohu-bohu. C'est cela la mort que les cieux ont décrété contre moi !"

ת"ר לפ' שראה אadam הראשו ים שמקטעט והולה, אמרה או' לי, שמא בשבייל שסרכתי - עולם קשוח בעדי וחוזר לתהו ובהו, אז היא מיתה שנקנעה עלי מון השמים!

עמד וישב שמוֹהה ימים במענית ובתפללה. כיון שראה תקופת טבת וראה ים שמאיר והולה, אמרה מנהגו של עולם הוא.

Il prit la décision de jeûner et prier 8 jours.

הלה ועשה שמוֹהה ימים טובים. לשנה האחרת עשן לאלו ולאלו ימים טובים.

Après le solstice d'hiver, il constata que les journées se firent plus longues et dit: c'est donc ainsi que le monde fonctionne.

Il fêta pendant huit jours et cela devint une fête d'année en année.

Texte de la prière

בימי מתתיהו בון יוחנן כהן גדול חסמוני ובעו. קשעודה מלכותו אין הרשות על עמו ישראל להשליכם תורתק ולפעריכם מחק רצונם: ואתה ברחמייך הربים עמדת להם בעת אՐתם. רבת את ריבם. דנת את דינם. נקמת את נקמתם. מסרת גבורים ביד חלשים. ורבים ביד מעטים. וטמאים ביד ההורים. ורשעים ביד צדיקים. איזדים ביד עזוקי תורתק. ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך. ולעומך ישראל עשית

תשועה גדולה ופרקן כהיום זהה: ואחר כן באו בנויה לדביר בימך. ופנו את היכלה. וטבעו את מקדשך.
והזליך נורות במחירות קדשך. וקבעו שמנת ימי חנוכה אלו. להודות ולהלל לשמה הגדול:

Talmud, Shabbat 21b

Pourquoi [célébrons-nous] Hanoucca ?

מאי חנוכה ?

[...] Car lorsque les Grecs sont entrés dans le sanctuaire, ils ont profané les huiles qui étaient dans le temple. Lorsque la royauté hasmonéenne les vainquit, ils cherchèrent et ne trouvèrent qu'une fiole d'huile scellée du sceau du grand prêtre, qui ne suffisait qu'à allumer la lumière d'un jour. Un miracle se produisit et la lumière dura huit jours. L'année d'après, ils décidèrent que ces jours-ci seraient des jours de grâces et de remerciements.

[...] וכשガברה מלכות בית חשמונאי
ונצחים, בדקו ולא מצאו אלא פר אחד
של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן
גדול ולא היה בו אלא להדליק יומם
אחד. נעשה בו נס והדליך ממנו
שמנת ימים. לשנה אחרת קבעו
ועשאים ימים טובים בהלל והודאה "